

Газету нагороджено призом АСЖУ "За вагомий внесок у розвиток виду спорту"

Український ФУТБОЛ

Засновано в БЕРЕЗНІ 1991 року

П'ятниця, 20 листопада 2009 року • № 173 (2272) • Ціна вільна

ШАНС-4 І КРАХ-2

Усього цього варто було очікувати. Бо в другій за територією європейській країні з професіоналізмом дещо складно. У тому числі й у футболі. Непроста ситуація і з керівництвом.

Газета "Український футбол" із першого дня перебування Олексія Михайличенка на посаді наставника збірної обрала чесну й принципову позицію: ми повсякчас говорили, що цей крок помилковий, бо Олексій — це, на жаль, тренер не такого потрібного рівня, це — не та принципова й незалежна постать, яка має очолювати національну збірну. Вже в січні 2008-го мій колега Сашко Озірний у статті "Гол у власні ворота" суворо й далекоглядно попередив, до чого може призвести перебування Олексія Олександровича на такій важливій посаді. Не почули. Згодом автор цих рядків упродовж року писав про потребу кардинальних змін. І знову мовчанка.

На додачу, хоч як прикро робити закид колегам, коментувати зустрічі збірної часто доручали відданим журналістам, які вчили телеглядачів "дивитися в правильному напрямі". Нехай це залишається на їхній совісті. Хоча, як сказав мені колись один із колег, — "там, де була совість, дано трава виросла". А й справді, ідеальні працівники для ФФУ: запитань не ставлять, а питання вирішують. Свої й чужі...

У середу "синьо-жовтий" колектив постав перед нами в абсолютно звичному, себто недосконалому вигляді. "УФ" так часто писав про це, що насправді немає бажання повторюватися на тему, в який же футбол грає національна збірна. Одначе треба. Треба вкотре згадати цілковиту непродуманість дій українців, значний коефіцієнт браку, повну відсутність зв'язків між тактичними ланками, загальний архаїчний стиль гри і оте катастрофічне налаштування на кожен поєдинок — його можна висловити, живши "класичне" російське слово "авось" (пощастить, пронесе, хтось випадково заб'є гол).

Згадаємо ще кілька нюансів. Правий оборонець збірної Василь Кобин мав 80 відсотків браку в передачах. А ворсклянин Григорій Ярмаш — найкращий у нас на цій позиції — чомусь поза увагою. Крайні півзахисники української команди — Андрій Ярмоленко й Олег Гусєв — нині фізично й психологічно виснажені. Тоді як чудовий півоборонець львівських "Карпат" Денис Кожанов не потрапляє в поле зору наставника. А крім цього — купа гравців, яких уперто оминає око тренерського штабу національної.

Шкода, але ми нічого не могли протиставити не дуже винахідливій грі грецької команди. Ми не стали господарями не тільки на своєму полі, ми програли психологічно. Де стратегія? Де тактика? Сумно, панове.

І це вже вчетверте в короткій історії незалежного вітчизняного футболу!

Десять років тому на першій шпальті нашої газети вийшла стаття Валерія Валерка під промовистою назвою "Крах". Цей матеріал було присвячено грі Україна — Словенія. Відтоді минув значний проміжок часу, проте вчутні висновки кореспондента "УФ" актуальні й по сьогодні, бо, як і тоді, нині констатуємо, що по-справжньому позитивних змін у нашому футбольному господарстві не сталося. Його змістове наповнення утворює постійна війна олігархічних кланів. Його характеризує прогресуючий занепад дитячих спортивних шкіл. Його проблеми й болячки не набувають необхідного висвітлення, бо більшість відповідних журналістів "харчуються" в численних "годівницях", відтак усе, що вони вміють, — впевнено закривати очі й підтримувати "спрямовуючу силу".

Що буде далі — невідомо. Втім, є в мене тривожне передчуття, що багато хто залишиться на своєму посту — їм "нададуть другий шанс". Адже "команда в нас молода". Уже створюються передумови для цього: після матчу з греками наш коуч оголосив про свою готовність працювати й надалі...

Тоді, незабутнього листопада 1999-го, екзистенційним обрамленням національного програшу став потужний снігопад. Позавчора погода співчувала нам, пройшовши густою зливою над столицею Донбасу. У більшості давніх міфологій вода відіграє роль очисної субстанції. Та особисто я чомусь не дуже вірю в можливість чогось подібного в нас.

Здогадуєтеся, чому все це з нами відбувається? Бо така вже одвічна доля українців — жити "на нашій, не своїй землі". Таке собі національне прокляття — завше мати владу, котра настільки далека від свого народу, що мовби живе на іншій планеті. Скільки ж нам ще потрібно часу, щоб піднятися в польоті?

Володимир БАНЯС.

№ 126 (549). Четвер, 18 листопада 1999 року

Засновано в березні 1991 року

Український ФУТБОЛ

КРАХ

ФІНАЛІСТИ ЄВРО–2000

ГОЛЛАНДІЯ	НІМЕЧЧИНА	РУМУНІЯ	ДАНІЯ
БЕЛЬГІЯ	ФРАНЦІЯ	ЮГОСЛАВІЯ	СЛОВЕНІЯ
ІТАЛІЯ	ШВЕЦІЯ	ЧЕХІЯ	ТУРЕЧЧИНА
НОРВЕГІЯ	ІСПАНІЯ	ПОРТУГАЛІЯ	АНГЛІЯ

Див. 2-4 стор.

ГРЕЦЬКОГО ГОРІХА НЕ РОЗКУСИЛИ

Розпрягайте, хлопці, коні...

Хоч як прикро констатувати, але ми пролетіли повз чемпіонат світу. Саме пролетіли, як пролітає фанера над Парижем. І треба усвідомити цю реальність, хоч би якою гіркою вона була. Не хочеться, а треба. Не віриться, а треба. І, що найголовніше, до такого ганебного результату ми рухалися впевнено впродовж відбіркового циклу. Після фінального свистка цікавило лише одне питання: чи пролунає з вуст Олексія Михайличенка сакральна фраза: "Я не зміг вивести збірну на мундіаль. Я подаю у відставку"? Відповідь не здивувала. "Я чесно виконую свою роботу. І в мене нині відчуття, що частини серця просто немає. Я віддавав цій роботі себе чесно. А судити — вам і членам виконкому ФФУ. Якщо вони будуть згодні продовжувати співпрацю — я готовий. Я не здаватимуся. Розумію, що програв гру, яка дуже багато означала для України. Але також розумію, що чесно виконував свою роботу й хотів вивести команду на чемпіонат світу не менше, ніж ви, не менше, ніж всі наші уболівальники".

Ніхто, пане, не сумнівається, що ви хотіли і на серці у вас рана. Але ж ви не виконали свого обов'язку, свого першочергового завдання, яке перед вами поставили — будь ласка, йдіть... Дайте іншому посидіти на незручному стільці. Хоча іншому буде набагато простіше, наступний відбірковий цикл ми пропускаємо, і ФФУ може призначити навіть якогось діда Панаса. Я впевнений, гірше, ніж нині не буде. Все одно гра збірної нагадує рухи безхребетної тварини. Більшість гравців ледь перебирали лапками, лізли стежиною ліворуч! Хлопці, тепер у вас є зайвий місяць відпустки. Правда, не така вже й страшна поразка? Повертаючись до теми пана Михайличенка, хочеться запитати керівництво ФФУ, чим керувалися, призначаючи тренера? Коли призначили Олексія Олександровича, хоч би скільки людей, фахівців я запитував, всі здивовано знизували плечима. Мовляв, повний абсурд. Після завершення відбіркового циклу ЖОДЕН з них не змінив своєї думки. Нісенітниця, скажете ви? А запитайте думку людей. Якщо ліньки це зробити — зайдіть на будь-який сайт і почитайте, що там про головного наставника пишуть. Низький уклін Михайличенку як футболісту, але як тренеру — я краще промовчу. В Аргентині 78 відсотків футбольного люду висловилися проти Дієго Марадони, і Армандо теж чхати хотів на всіх і вся, відкрито послав якнайдалі журналістів, за що й отримав двомісячну дискваліфікацію. Але ж Марадона таки вивів Аргентину на мундіаль. І зі становища набагато гіршого. Їм треба було обігрувати Уругвай на їхньому полі, а не знекровлену Грецію.

Ніхто ніколи не критикуватиме за поразку, якщо команда билася на полі. Це проста істина. Росія теж не пройшла Словенію, але наші східні сусіди билися, як воїни, в меншості штурмували "Людські врата". Кістьми лягали, і аби не норвезький суддя Тер'є Хауге, напевне, дотисли б словенців. А що ми? Ви побачили жагу перемоги в очах наших хлопців? Я — ні. Греків можна було здолати навіть одним бажанням, а не вмінням. Де був настрій? Де? Я не помітив. Наприкінці матчу (останні хвилин десять) замість того, щоб закидати м'яч вперед, Хачериді, Кучер та Кобин перекочували м'яч один одному. Гусєв, Гай та Селезньов, які свіжими увійшли в гру, були непомітними. Селезньов ще трохи старався, але хіба ж це форвард національної команди? А що коїться з Гусєвим? А в Милевського участь на полі обмежується прийняттям м'яча та реверсом на 90 градусів. Михалика так і хочеться запитати, чи ти помічаєш, куди пас віддаєш? Кобин вже вкотре не вписався в гру. Хоча й старався, але його зміщення з флангу в центр партнери не розуміли. А Василь не розумів колег. А чому б не замінити Ярмоленка, а не Алієва? Дискутувати можна довго.

Харистеас летить за м'ячем і за путівкою до Південної Африки.

На додаток ми програли через тактичну беззубість. Їхати до Греції і грати на 0:0 було фатальною помилкою. Невже цього уникнути не можна було? 0:0 — найнеприємніший і слизький рахунок для візної команди в гостях. Що й підтвердилося. Греки забили першими і контролювали гру. Знаєте, з іншого боку, навіть 1:2 краще, аніж 0:0. Так ти хоч відразу почнеш грати на перемогу. В Афінах нам треба було забивати, а яку тактику обрав Михайличенко? Отож бо. Його провина? Його.

Більшість приписує йому вибір на користь пари центрбеків Кучер — Чигринський, а не Хачериді — Чигринський. Чи правильно це? Можливо, але це не головне. Коли забивав Салпингідіс, філігранний пас видав Самарас, йому теж дали розвернутися. Як же нагадала ця ситуація з голом Міліто в Києві, коли Снайдер видав йому шикарний пас. Там теж центр оборони не відійшли від форварда. Одним з них був ніхто інший, як Хачериді. Але молодого хлопця не варто звинувачувати в усіх смертних гріхах. Він в Греції, наприклад, врятував. Забивати треба було. Але Шевченко та Милевський мовчали. Причому в двох матчах. Біда! Не забити жодного разу грекам, — і сподіватися на поїздку до ПАР!? Соромно. До Шевченка питань немає. Андрій бив, бив, але не забив. А от до Милевського... За 180 хвилин один незграбний удар в Афінах, після запізнілої гальмівної реакції Гусєва — ось доробок Артема. Слабкий нападник? Виходьте з того, що кращого в нас немає. І не лише нападника. А й плеймейкера, латераля і ще багато кого. От такий у нас нині футбол. Ми переживаємо зміну поколінь. На авансцену виходять нові персоналії, і лише нев'янучий Шевченко дарує нам сподівання й надії на краще. Як гадаєте, дотягне Андрій до домашнього Євро-2012? 36 йому буде. Великі грали ще в такому віці — Хенрік Ларссон, наприклад. Тепер ми можемо повністю сконцентруватися думками на майбутньому Євро. Три роки ми по-справжньому не переживатимемо. От за це вам, шановні очільники, велике спасибі. Грою ми туди б не потрапили.

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.
Фото Євгена КРАВСА.

P.S. Зранку прокинувся щасливий. Наснилося, що Андрій П'ятов на 90-й з гаком хвилині забив вирішальний гол, вибиваючи м'яч від своїх воріт, і ми потрапили на ЧС. Втім, настрій швидко змінився, коли я зрозумів, що це сон.

ДОНЕЦЬК

УКРАЇНА — ГРЕЦІЯ — 0:1 (0:1).
18 листопада. 20.00. "Донбас Арена". 31100 глядачів.
Суддя: О.Бенкеренса (Португалія).
УКРАЇНА: П'ятов, Ракицький, Кучер, Тимощук, Хачериді, Шевченко, Алієв (Селезньов, 56), Милевський, Ярмоленко (Гусєв, 69), Кобин, Михалик (Гай, 65). ***Запасні***: Богуш, Чигринський, Мандзюк, Ротань. ***Тренер***: Олексій МИХАЙЛИЧЕНКО.
ГРЕЦІЯ: Цорвас, Спіропулос, Вінтра, Киріякос, Морас, Папастатопулос (Пляцикас, 29), Самарас (Гекас, 62), Карагуніс, Кацураніс, Харистеас (Циоліс, 71), Салпингідіс. ***Запасні***: Сіфакіс, Макос, Нініс, Мітроглу. ***Тренер:*** Отто РЕХАГЕЛЬ.
Гол: Салпингідіс (31).
Попередження: Ярмоленко (52) — Кацураніс (17), Вінтра (63), Кіріякос (78).

Отто РЕХАГЕЛЬ, головний тренер збірної Греції:

— Сьогодні ми билися, тому й досягли такого результату. Ми просили, щоб хлопці грали по всій ширині поля. Необхідно було докласти максимум зусиль. Українська команда добре взаємодіяла, у нас не завжди виходило їм протистояти, але все ж нам вдавалися непогані контратаки. Ми проаналізували гру збірної України — і побачили проблеми в грі оборони. Нам довелося перебудовувати гру через травму Папастопулоса, а наприкінці й зовсім довелося грати в меншості. Я задоволений тим, як зіграла команда. Я просив їх багато бігати, і вони виконали моє прохання.

Греки нас відсторонили від Мундіалю.

Олексій МИХАЙЛИЧЕНКО, головний тренер збірної УКРАЇНИ:

— Хоч як мені прикро, але я повинен поздоровити збірну Греції з перемогою. Шкода, що так минув відбірковий цикл. Але він минув. Я винен. Дотепер упевнений, що ми повинні були їхати на чемпіонат світу. Одна помилка перекреслила весь шлях. Таким він вийшов. У мене немає претензій, усі хлопці билися, повністю віддавалися. Моя мрія й мрія хлопців, які залишилися в роздягальні, на жаль, не здійснилася. Я повністю віддавав себе. І сьогодні частинку свого серця я віддав. У мене закінчується контракт у цьому місяці. Якщо мені запропонують його продовжити, я буду готовий працювати. Я не маю наміру здаватися. Якщо подивитися на весь відбірковий цикл, то це була перша команда, якій ми поступилися за результатами двох двобоїв. Ні Англії, ні Хорватії, ні, тим більше, Білорусі й Казахстану ми не програли.

ГРА З ПИТАННЯМИ, АЛЕ БЕЗ ВІДПОВІДІ

МАРИБОР

СЛОВЕНІЯ — РОСІЯ — 1:0 (1:0).

Суддя: Хауге (Норвегія).

СЛОВЕНІЯ: Хандановнч, Бречко, Шулер, Цесар, Йокич, Радосавлевич, Корен, Кірм, Бірса (Печник, 79), Новакович, Дедич.

РОСІЯ: Акинфеєв, Василь Березуцький, Анюков, Ігнашевич, Янбаєв (Семак, 46), Жирков, Денисов, Білялетдинов (Погребняк, 77), Зирянов, Аршавін, Павлюченко (Кержаков, 46).

Гол: Дедич (44).

Вилучення: Кержаков (66), Жирков (90+2).

Перший матч — 1:2.

Не найпереконливіша перемога (2:1) в суботу в Москві на переповненому стадіоні "Лужники" не відповіла на жодне запитання. А цілком могла, якби дружина Гуса Хіддінка не пропустила гола на останніх хвилинах. Порівняно з першим матчем, тренер росіян змінив основний склад. На лівий край оборони вийшов Ренат Янбаєв, який допомагав Юрієві Жиркову на фланзі. Диніяр Білялетдинов, герой зустрічі в Москві, перейшов у центр, звідки й забив тоді два м'ячі. Там гравець "Евертона" склав пару хавбеку "Зеніта" Ігорю Семшову, а Сергія Семака, котрий отримав мікротравму, в складі не було. Він був у запасі разом із Аланом Дзагоєвим і Павлом Погребняком, який вийшов у другому таймі. Дмитра Сичова й Володимира Бистрова також у заявці не було...

Господарі вийшли на поле мотивованими настільки, що вже далі нікуди. Кожен гравець словенської збірної знав свій маневр і своє завдання. Бречко – лупив по ногах, сперечався і класно відбирав, Корен організовував і роздавав, Новакович лякав оборонців і воротаря, а часом загострював гру. Вже на четвертій хвилині форвард "Кельна" зобов'язаний був відкривати рахунок: отримавши відмінний пас, він метрів з тринадцяти бив точно в руки Акинфеєву, який бездоганно вибрав позицію. Згодом росіяни мало самі собі не забили: після зрізки Ігнашевича м'яч потрапив у стійку. Лише після цього підопічні Хіддінка створили перший відносно небезпечний момент. Роман Павлюченко з лінії штрафної закручував м'яч у дальній кут — неточно. Під кінець півгодини гри черговий шанс втратив Новакович. А за хвилину до перерви трапилося те, до чого справа йшла. Дедич після прострілу з флангу випередив двох росіян і відкрив рахунок — 1:0.

У перерві Хіддінк провів відразу дві заміни, замість Янбаєва і Павлюченка вийшли Семак і Кержаков. Збірна Росії заграла активніше, Жирков мав нагоду забити. Однак в середині другого тайму завдання росіян ускладнилося — команда залишилася вдесятьох. Після прострілу Жиркова Кержаков, намагаючись у воротарській зіграти на випередження, зачепив ногами Хандановича. Колотнеча, що послідувала за цим, завершилася вироком норвезького арбітра Терьє Хауге — червона картка Кержакову. Ні за що. За чверть години до кінця Хіддінк пішов ва-банк, випустивши ще одного форварда — Павла Погребняка. Нападник відразу міг забити ударом з "другого поверху" — Хандановић не підвів свою команду. Врятував її кіпер і на 85-й хвилині, коли Жирков небезпечно бив зблизька, але з дуже гострого кута. У доданий час Хауге залишив Росію вдев'ятьох. Жирков намагався повернути м'яч з аута (запасні словенської збірної подавати не хотіли) — і отримав другу картку за неспортивну поведінку. Нісенітниця! Був ще шанс у Березуцького, але... Словенія стає злим генієм для пострадянських країн.

Аршавін (у темній формі) не був схожий на себе.

Михайло РЄЗНІК.

"БОЖА" РУКА АНРІ

ПАРИЖ

ФРАНЦІЯ — ІРЛАНДІЯ — 1:1 (0:1, 0:0, 0:0, 1:0).

Суддя: Ханссон (Швеція).

ФРАНЦІЯ: Льорис, Санья, Галлас, Ескюде (Скилаччі, 9), Евра, Лассана Діарра, Алу Діарра, Гуркюфф (Малуда, 87), Анелька, Жиньяк, Анрі.

ІРЛАНДІЯ: Гівен, О`Ши (Макшейн, 66), Сент-Леджер, Данн, Кілбейн, Лоуренс (Макгиді, 107), Уелан (Гібсон, 63), Ендрюс, Дафф, Дойл, Роббі Кін.

Голи: Галлас (103) — Роббі Кін (33).

Перший матч — 1:0.

Після гостьової перемоги в Дубліні більшість вболівальників і фахівців були впевнені, що путівка на мундіаль від чемпіонів світу 1998 року вже не вислизне. Однак, ірландці так не вважали. Ірландці славляться своїм бійцівським духом, який властивий всім британцям. Так, в складі є безумовний лідер Роббі Кін, який за своє життя потрапляв і в скрутніше становище, є Деміан Дафф, який цілком міг стати одним з лідерів "Челсі", якби хавбека свого часу не замучили травми, є феєричний голкіпер Шей Гівен, здатний самотужки витягати поєдинки, що він не раз демонстрував в англійській прем'єр-лізі. Але навіть всього цього було замало для гостьової перемоги над Францією.

Перша неприємність на сиву голову Раймона Доменека звалилася вже на шостій хвилині, коли після зіткнення власних оборонців Патріса Евра і Жюльєна Ескюде, бек "Севільї" змушений був достроково залишити поле. А якби ще не зміг продовжити гру Бакарі Санья, котрий отримав ушкодження в боротьбі з Кевіном Дойлом, то довелося б перекроювати всю оборонну лінію. Ірландці чудово володіли грою і були гострішими за галлів упродовж всієї зустрічі. Лайам Лоуренс, як і в першому матчі, заволодів правою бровкою і намагався звідти передати м'яч на голови форвардів. Одного разу Дойлу не вистачило кількох сантиметрів, щоб переправити м'яч у сітку. Однак на 33-й хвилині французька оборона знову "відзначилася", і цього разу британці їх не пробачили. Дафф зробив ривок лівим флангом, виклав м'яч у центр штрафної на Роббі Кіна, який філігранно розвів м'яч і воротаря по різних кутах.

Айриші й надалі не заспокоювалися, а їх іменитіший, зоряний і популярний супротивник не міг створювати моментів взагалі! В очах гравців ірландської збірної, як і її тренера, не було й краплі страху — вони віддавали себе своїй країні, своїй команді і готові були померти на футбольному полі! На початку другого тайму збірна Ірландії мало не забила вдруге. "Пожежу" у власному штрафному майданчику погасив Евра. Француз просто зняв м'яч з ноги Кіна, який перебував на "вбивчій" позиції. Через десять хвилин шокувати Францію міг Дафф, однак, вийшовши сам на сам із Льорисом, він завдав удару прямісінько у воротаря. Відверто кажучи, гра французів на завершальній стадії атаки залишала бажати кращого. Перший, справді небезпечний момент у матчі трикольорові створили на 72-й (!) хвилині. Удару Анелька після передачі Сань̈ї забракло влучності. Більше небезпечних моментів не було, а це загрожувало тим, що володар єдиної путівки до Південної Африки визначатиметься у додатковий час, або в серії пенальті.

Розв'язка відбулася в доданий час. Перші хвилини екстра-тайму нічим не відрізнялися від другої половини матчу. Ніхто не поспішав і не збирався грати першим номером. Опоненти нагадували двох хижаків, що зачаїлися, і їм потрібне лише один стрибок, щоб дістати жертву. І першими прокинулися французи. На 98-й хвилині Анелька втік до воріт Шея Гівена і був не за правилами зупинений голкіпером. Проте свисток судді промовчав. Як промовчав він і в наступному епізоді, який став фатальним для айришів. Після навісу Флорана Малуда від центрального кола в положенні поза грою опинилися відразу двоє гравців французької збірної, але м'яч дістався Кевіну Кілбейну, від якого відскочив до Тьєррі Анрі. Форвард "Барселони" не посоромився підіграти собі рукою і спокійно після цього віддав передачу на Галласа, який зблизька без перешкод поцілив у ціль — 1:1. Ось вона ціна помилки головного арбітра — замість справедливої серії післяматчевих пенальті на чемпіонат світу їде Франція.

Французи йдуть далі, бо за ними — Платіні...

Ігор БЄЛОВ.

У ГОСТЯХ, ЯК УДОМА

ЗЕНИЦЯ

БОСНІЯ ТА ГЕРЦЕГОВИНА — ПОРТУГАЛІЯ — 0:1 (0:0).

Суддя: Розетті (Італія).

БОСНІЯ ТА ГЕРЦЕГОВИНА: Хасаджич, Пандза, Байрамович (Берберович, 82), Яхич, Медуньянін (Муслимович, 46), Ібричич, Джеко, Надаревич, Ібишевич, Саліхович, П'янич.

ПОРТУГАЛІЯ: Едуардо, Бруну Алвеш, Пауло Феррейра, Дуда, Рикарду Карвалью, Тьягу, Лієдсон (Велозу, 90), Симау, Пепе, Рауль Мейрелеш, Нані (Единьо, 73).

Гол: Рауль Мейрелеш (56).

Вилучення: Саліхович (77).

Перший матч — 0:1.

Перший тайм цього протистояння в Португалії закінчився за мінімальної переваги господарів. Хоча гра, яку тоді показала команда Мирослава Блажевича, мала хорошу пресу і вселяла надії в серця боснійців у рідних станах пройти грізного суперника. Насторожували перед повторним матчем втрати господарів. Так одразу чотири гравці основи Спахич, Рахимич, Муратович і Мисимович, не змогли допомогти команді. Та підтримка своїх уболівальників спонукала йти вперед і вже в дебюті зустрічі Едуардо довелося парирувати небезпечний постріл Ібишевича. Португальська відповідь не забарилася. Після передачі Нані, підступно бив Тьягу, але воротар боснійців Кенан Хасаджич ногою парирував м'яч.

У складі гостей ключову роль відіграв вінгер "Манчестер Юнайтед" Нані — він міг відзначитися через три хвилини після перерви, але Хасаджич знову врятував свою команду. Проте він був безсилий в епізоді з ударом Мейрелеша. Тепер підопічним Мирослава Блажевича потрібно було забивати вже тричі. Та коли на 77-й хвилині господарі ще й залишилися в меншості — питання щодо переможця цієї дуелі втратило актуальність. До ПАР їде Португалія.

Сумне закінчення боснійської «попелюшки».

Олександр ТРАВЯНКА.

Ігор ШУХОВЦЕВ: ПРАЦЕЗДАТНОСТІ Й ТЕРПІННЯ МЕНІ ВИСТАЧАЛО ЗАВЖДИ, А ОТ РОЗУМУ ІНКОЛИ БРАКУВАЛО

Хороших голкіперів у нас завше було багато. Закладений ще в двадцятих роках минулого сторіччя фундамент радянської воротарської школи (частиною якої був український підвид) плодоносить і досьогодні. При такому розмаїтті більшості талановитих "брамарів" не вдається пробитися на по-справжньому високий рівень. Один із них — герой цього матеріалу. Ігор Шуховцев, безумовно, належить до найкращих вітчизняних воротарів часів суверенітету. Уже практично двадцять років він захищає кольори колективів нашого найвищого дивізіону, не ставлячи під сумнів свої природні здібності й професіоналізм.

На жаль, Ігореві так і не судилося пограти ні за національну команду, ні за клуб, який ставить перед собою високі турнірні цілі. Щодо другого парадоксу не можу дати вдумливого пояснення. А щодо першого, то тут усе просто: в нашому футболі була, триває й, очевидно, не скоро припиниться тенденція, коли до збірної не завжди запрошують найкращих, а тих, хто ближче, себто столичних гравців, бо, як багато хто вважає, — в провінції все не так. Тому ми й звикли до того, що синьо-жовті кольори зодягають дублери київського "Динамо", тоді як лідерів "Карпат", "Таврії" чи донецького "Металурга" традиційно ігнорують.

Та годі розмовляти про невеселе.

Так вже сталося, що телефонував я Ігореві з певним острахом, побоюючись його жахливих гримас на телекартинці під час футбольних матчів. Але слухавку підняв люб'язний чолов'яга, який на перше ж, здавалось би, серйозне запитання, відповів щиро, по-одеськи, з гумором. Це він, мабуть, згадував щось приємне з дитячих років, проведених в рідній Одесі. Втім, Ігор тоді ще навіть не здогадувався, що наша розмова затягнеться більш ніж на дві години... Мені, звісно, стало незручно і по завершенні розмови я перепросив голкіпера "Зорі", натомість, він... розповів анекдот! Такі вони, одесити!

— Свій футбольний шлях ви розпочали на берегах Чорного моря. Що найбільше запам'яталося з дитячих років?

— Найбільше мені запам'ятався стадіон "Отрада" в Одесі (з усмішкою. — ***Прим. Авт.***). На його гумовому покритті я з друзями ганяв м'яча з ранку до вечора. В школі "Чорноморця" мене можна було знайтив будь-який час! Це якщо говорити про моє футбольне дитинство. Ну а так, звісно ж постійно згадую своїх друзів і батьків.

ДРУГА СОЮЗНА ЛІГА — ЦЕ РІВЕНЬ НИНІШНЬОЇ ПРЕМ'ЄР-ЛІГИ

— Школа була на другому плані?

— Скажу відверто, що для мене школа була завжди на другому плані, адже я весь свій час проводив у ДЮСШ "Чорноморця" на згаданому вже стадіоні "Отрада". Мої підручники завжди лежали в одній сумці з брудними, після тренувань, речами, а голова була забита тільки футболом. Саме він стояв на першому місці, а потім вже все інше.

— Батьки підтримували вас у бажанні стати футболістом?

— Я завжди говорив, що мої батьки — це, зовсім, окрема тема. Ці люди вклали в мене всю душу. Їхня підтримка — це найменше, що вони для мене зробили. Батько й сам був спортивною людиною, а мама просто не заважала мені. Ніколи не чув від них, мовляв, навіщо тобі той футбол. Я щодня, о сьомій ранку, був уже на стадіоні, а вдень йшов на повноцінне тренування. А бідна мама руками прала всі мої брудні речі. Загалом, низький уклін батькам, адже вони відіграли дуже важливу роль в становленні мене як футболіста й людини.

— Пам'ятаєте своїх перших тренерів? Не втратили їхнього сліду?

— Звісно, я всіх пам'ятаю. Нещодавно всі ми, випускники ДЮСШ "Чорноморець", збирались разом і святкували двадцятиріччя з дня випуску. На святі був Всеволод Родіонович Мірошниченко — людина, яка тренувала нас із 1981 року. Всі хлопці зібрались у теплій компанії, і нам вдалось дуже душевно поспілкуватися. Всеволод Родіонович був дуже радий всіх нас бачити. До того ж, я завжди підтримував телефонний зв'язок із ним, а нині часто зустрічаємось, коли приїжджаю до Одеси.

—Хто з ваших однолітів, з якими ви навчалися в школі "Чорноморця", став професіоналом?

— З нашого спецкласу заграли на серйозному рівні ***Вадим Зубков, Володимир Заярний і я***. Інші ж перевіряли свої сили в першій та другій лігах. Зі всіма ми підтримуємо зв'язок і зустрічаємось, якщо є така змога.

— Ви починали грати в юнацькій команді "Чорноморця", потім грали за його дубль, а врешті-решт перейшли до СК "Одеса". В основу "Чорноморця" важко було потрапити?

— Надзвичайно важко! Це ж був Радянський Союз! Мені вже за щастя було потрапити в дубль команди, адже я був ще таким молодим! Коли мене взяли в дублюючий склад Семен Альтман і покійний Віктор Прокопенко — це вже було неймовірним досягненням! Я — якийсь там хлопчик невідомо звідки, постійно грав та тренувався в дублі самого "Чорноморця"! Альтман зробив з мене воротаря буквально за чотири роки — з 14 до 18. Тому в своєму становленні як голкіпера я найбільше завдячую саме йому. А щодо основного складу команди, то я скажу навіть більше: туди потрапити було просто неможливо! Тому я й перейшов до іншого одеського клубу, а згодом об'їхав пів-України.

— А "Чорноморець" і СК "Одеса" як співіснували? У 1960-х роках це було славетне міське дербі...

— Ворожнеча була просто страшна! Серед вболівальників одеські клуби мали назви "Адо" і "Потопельники". "Рубки" відбувались ще ті, адже "Одеса" була досить сильною командою і складала конкуренцію іменитішому клубу. З часом, коли "Чорноморець" став на голову вищим, особливо з розпадом СРСР, то й ворожнеча поступово почала танути. А згодом "Одеса" розвалилася, і від славетного міського дербі залишились тільки згадки. За великим рахунком, всі бойові хрещення футболістів відбувались саме в "Одесі", а потім вже футболісти потрапляли до "Чорноморця".

— Ви з "Одесою" посіли сьоме місце у шостій, українській, зоні. З якою українською лігою можна порівняти за силою другу союзну лігу?

— Якщо брати до уваги теперішній рівень прем'єр-ліги, то саме з нею я й порівняв би силу другої союзної. Повірте, там було грати дуже важко. Труднощів додавав і календар ігор: дві на виїзді, дві вдома. Втім, це була дуже хороша школа для молодих гравців.

— Розпад Союзу, на вашу думку, був для України кроком вперед?

— Я вважаю, що це був просто величезний крок вперед у футбольному плані. В Радянському Союзі Україну представляли дуже сильні команди: "Динамо" на рівні зі "Спартаком" були грандами, "Шахтар" був більше кубковою командою, "Чорноморець" завжди гідно виступав, про подвиг "Зорі", думаю, всім відомо, "Дніпро" теж міг обіграти будь-кого. А зі створенням незалежного чемпіонату ми зробили навіть не один, а одразу два кроки вперед: у вболівальників з'явилось більше можливостей спостерігати за іграми своїх улюбленців на найвищому українському рівні, а у футболістів — більше шансів проявити себе й реалізуватися саме в футболі.

НАДУДУ Й НАГОРНЯКА "ЗРОБИВ" ГРОЗНИЙ

— Перший чемпіонат України ви розпочали у вінницькій "Ниві". Як там опинилися?

— Мене туди запросив Ігор Федорович Гатаулін. Я одразу погодився, забрав дружину, дитину й поїхав грати на береги Буга. Але за домовленістю зі СК "Одеса" я відіграв там лише рік і повернувся назад. Тоді був такий час — не доводилося вибирати й думати про преміальні, гроші та інше. Тебе запрошували кудись — вже добре, пакуєш валізи й їдеш грати. На першому плані була ігрова практика.

— Добре пам'ятаєте поразки 0:5 від "Шахтаря" та 0:6 від "Чорноморця"? Чому команда так невдало стартувала?

— Гравці були просто не готові суперничати на рівних з командами, які навіть у радянські часи відігравали далеко не останню роль. Такі команди, як "Нива", "Одеса", "Темп", елементарно були на голову слабшими від них, і в плані організації, і за рівнем гравців. Такі команди дуже швидко відсіювались і знаходили своє місце, точніше, їх ставили на своє місце. Це все відбувалось само собою, адже в той час, коли в "Динамо" чи "Дніпрі" грали справжні зірки, в тій же "Ниві" — гравці такого рівня, як я. Все це відбувалось цілком природно.

— Для вас поразка від "Чорноморця", до того ж, з таким рахунком, була особливо болючою?

— Та будь-яка поразка з таким жахливим рахунком сприймається дуже тяжко. Ну а від рідної на той час команди отримати шість голів було дуже неприємно.

— Головним тренером був В'ячеслав Грозний, що можете про нього сказати?

— Вікторович вже тоді був грамотним тренером. Намагався прищепити нам комбінаційний футбол і багато хто з гравців завдяки йому досягав успіхів. Саме він поставив гру Нагорняку й Надуді. Я й досі вважаю його дуже сильним тренером і свого часу, коли він запрошував мене до "Арсеналу", я, мабуть, і надалі з радістю співпрацював би з Грозним, але київський клуб тоді перебував на межі зникнення. Тому довелось його покинути. Але давайте згадаємо, що команда в ті нелегкі часи не програвала сім турів поспіль, навіть "Динамо" й "Шахтарю"! Грозний вміє знайти з колективом спільну мову, поставити йому цікаву гру.

— Це погані результати команди так вплинули на вас, що після сьомого туру ви перейшли назад до СК "Одеси"?

— Ні. Наскільки я розумію, тодішні президенти клубів домовились між собою, що я гратиму у Вінниці лише рік. До того ж, Альтман хотів запросити мене до "Чорноморця", тому порекомендував, щоб я перебував ближче до Одеси. А згодом "Одеса" вилетіла до першої ліги, й гравці почали залишатити команду. Кожен шукав свій шлях.

— Справді, одесити, врешті-решт, виступили ще гірше, ніж вінничани, й вилетіли до першої ліги. У вас були якісь варіанти залишитися у "вищці"?

— Так, були. Альтман і Прокопенко хотіли, щоб я перейшов до "Чорноморця". Але річ у тім, що на той час у мене вже була повноцінна сім'я, а квартири, як місцевому хлопцю, мені не давали. Та й взага-

лі, мені просто сказали, щоб залишався і грав. Ні про які умови не говорили. Я ж мав думати про сім'ю і, зважаючи на те, що в Хмельницьку і Вінниці мені запропонували трикімнатну квартиру... Власне, там (в Хмельницьку, після першого кола в складі СК "Одеса". — **Авт.**) я тоді й опинився, не підписавши контракту з "Чорноморцем". Натомість Парахненко, Паршивлюк і Дмитро Дем'яненко продовжили кар'єру саме в Одесі, адже їм, як приїжджим гравцям, запропонували і хороші квартири, й непогані умови праці загалом.

— У першій лізі ви були основним воротарем команди, яка, втім, була лише середнячком. Вас влаштовував такий розвиток кар'єри?

— Ні. Я завжди був максималістом, до чого мене привчив Семен Йосипович Альтман, і я йому за це дуже вдячний. До того ж, із дитинства й батько завжди вимагав від мене, щоб я не зупинявся на досягнутому. Мене привчали постійно працювати над собою, своїми помилками, аналізувати невдалі ігри й постійно рухатись тільки вперед. Звичайно, для всіх хорошим воротарем я бути не міг, але на своєму певному рівні я завжди мав бути першим і прогресувати. За цими принципами я і рухаюсь по життю і це мені дуже допомагає.

— Вашому колишньому клубу, вінницькій "Ниві", ви (в складі "Одеси" — Авт.) в тому сезоні програли 0:6. Колишні одноклубники не підколювали з цього приводу, мовляв, куди це ти, Ігоре, перейшов?

— Ну, футболісти підколювали й будуть підколювати один одного завжди (з усмішкою. — **Авт.**). Те, що жарти були, — це однозначно, але які саме, вже не пам'ятаю.

— Сезон-1993/1994 ви провели у Хмельницькому. Це був черговий клуб, в якому ви хотіли здобути досвід?

— Тільки так. Повторюю, що на той час для мене було головним грати в футбол, показувати себе з найкращого боку, щоб привернути увагу іменитих команд. До того ж, я говорив, що в Хмельницькому мені запропонували квартиру, а команду тоді тренував Лемешко, з яким у мене склались дуже хороші, робочі стосунки, адже йому імпонувало те, що я дуже багато над собою працював. Загалом, це була одна з команд у моїй своєрідній драбині на шляху до серйозних і сильних клубів, за які я мріяв виступати.

У ВІННИЦІ ГРАЛИ ЗАРАДИ ГАТАУЛІНА, А ОТРИМУВАЛИ ПО 25 НІМЕЦЬКИХ МАРОК

— А потім сталося повернення до вищої ліги у вінницьку "Ниву", яку очолював Юхим Школьников. Вашими конкурентами були Циткін і Циганков. Ви розуміли, що не будете основним, чи все-таки сподівались на це?

— Знову ж таки проявився мій максималізм і прагнення грати, не остерігаючись якихось перешкод чи гучних прізвищ. А конкуренція — це цілком нормальна і корисна річ. Кожен футболіст має доводити, що він на даний момент сильніший і що саме він має грати. Я буквально за кілька місяців почав грати на рівних з Циткіним, а коли згодом Володимир залишив команду, то саме я став основним воротарем "Ниви".

— Горшков, Косовський, Нагорняк, Надуда... Зіркова плеяда! Чому з таким складом "Нива" була лише в середині турнірної таблиці?

— Та тому, що вчотирьох грати в футбол не можна, — потрібна команда! Ви виділили лідерів тогочасної "Ниви", які згодом перейшли хто в "Динамо", хто в "Спартак". Натомість прийшли молоді гравці, тому команда й перебувала десь в середині турнірної таблиці. У той час, як тільки гравець демонстрував, що він індивідуально дуже сильний, його відразу запрошували до себе наші гранди. А хлопці, звісно ж, прагнуть грати на найвищому рівні, хочуть потрапити до лав збірної і перевірити власні сили в єврокубках. Це цілком нормальний процес.

— Справді, 1994 року всі ці хлопці розійшлися: хто в "Динамо" (Київ), хто в московський "Спартак". Пам'ятаєте якісь цікаві моменти пов'язані з цими переходами?

— Та там і пам'ятати нічого не треба, адже ми і з Косовським і з Нагорняком завжди підтримували дружні стосунки. А що тут говорити про їх трансфери? Хлопців запросили такі команди! Очі в них одразу загорілись, і вони перейшли.

— А що вам розповідав Віталій Косовський про Лобановського? Не бідкався на "славетні" навантаження?

— Ой, бідкався! Всі знали про методи роботи Валерія Васильовича, і з ким я не спілкувався, з тих, хто з ним працював, чув постійно одну й ту ж фразу: "Вмираємо на тренуваннях". Було дуже важко, але це компенсувалося змогою перебувати в такій команді, як "Динамо". А для цього ми й жили! Адже в кожній професії є свої труднощі. У нас вони також були — навантаження.

— Юхима Школьникова, який очолював у ті часи вінницьку "Ниву", називали "людиною-конфліктом". Як вам з ним працювалося?

— Ця людина була безмірно закоханою у футбол. І маю вам сказати, що з ним ми теж дуже сильно втомлювались: у нас було по три тренування на день! "Вмирали" тоді у Вінниці теж дуже пристойно, адже практично не вилазили зі стадіону!

— У сезоні-1994/1995 у "Ниві" почався справжній "безлад": змінилося троє тренерів, були задіяні аж 46 гравців. З грошима теж були проблеми?

— Тоді був трішки інший час, і про гроші не думали, як про основу своєї професії. Звісно, траплялося таке, що не платили зарплатні, але це було, певною мірою, звичною ситуацією.

— До речі, а скільки отримували футболісти? Якою була ваша зарплатня?

— Якщо я скажу, ви будете сміятись (з усмішкою. — **Авт.**)!

— ?

— Ми отримували по 25 німецьких марок! А це — менше двохсот гривень! Ось так ми й грали! Тоді ти приїздиш, скажімо, у Вінницю і підписуєш контракт на три роки. Натомість тобі обіцяють дати квартиру! Але одразу не дають — спочатку відіграй три сезони! Та за ці роки встигає стільки всього змінитись — приходиш, а тобі кажуть: "Все, пацан, до побачення, ти вільний"! Всі ми їздили, як військові: аби десь дали жити поруч із сім'єю. Не так все добре було в той час! Інколи ми недоїдали, а інколи й дитячі скарбнички розбивали, щоб вистачало на прожиття!

— Вашому приятелеві Віталію Косовському належать слова: "Вінниця — край з великими футбольними традиціями". Наразі одна з ваших колишніх команд — середняк другої ліги. А в Херсоні, скажімо, зовсім немає професійної команди. Сумно, чи не так?

— Навіть дуже... Віталій правильно зазначив, що Вінниця — футбольне місто. Там на кожний матч приходило дуже багато вболівальників. А Ігор Федорович Гатаулін — це цілком окрема історія. Ця людина дуже багато років билась за вінницький футбол. Траплялося й таке, що в команді елементарно не було ані копійки грошей. Тоді він збирав команду й казав: "Хлопці, треба, щоб у Вінниці був футбол". І ми грали. І грали навіть не заради тренера, а заради нього. Нам було дуже прикро залишати таке місто без футболу. Тому виходили на поле й бились до останнього! Але з часом команда почала опускатись все нижче...

ФУТБОЛ — ЦЕ ЯК В СВІТІ ТВАРИН: КОГО З'ЇЛИ, ТОЙ ПОМЕР, А ХТО ВТІК — ЗМІГ ВИЖИТИ

— У сезоні-95/96 ви повернулися до СК "Одеса" в першу лігу і навіть зіграли один матч за любительський клуб "Благо" (Благоєво). Що це було?

— Це не було кроком назад у моїй кар'єрі. Річ у тім, що я зазнав дуже важкої травми — в мене на лівій нозі розірвався ахілл. І досі в мене немає там власного ахілла, а вшита нитка довжиною в 12 сантиметрів. Тому я вважаю, що це для мене був крок вперед, адже я зміг з часом відновитись і продовжив грати в футбол. Лікар мені однозначно заявив, що з великим футболом доведеться "зав'язувати", бо не зможу витримати навантаження. Я вам навіть не розповідатиму, яких зусиль мені довелось докласти, аби вилізти з тієї ями. Я дуже вдячний своїй дружині, яка допомогла мені своєї підтримкою. Саме тому мені довелося грати за Благоєво, та й, загалом, за кого завгодно, аби тільки набрати форму. Потім мене запросили грати за "Дніпро", де я познайомився з Краковським. Але через великі навантаження в мене стався рецидив травми й довелось залишити розташування "Дніпра". Тож я відновився після такої травми, через яку інші закінчують грати в футбол практично за півтора року.

— Важко було зібрати в всі сили й продовжити кар'єру?

— Звичайно, але річ у тім, що я йшов до вершин все життя, тому здатись так просто не міг. Мені вшили штучний ахіл — і йди роби, що хочеш, бо футбол — це як в світі тварин: кого з'їли, той помер, а хто втік — зміг вижити (усміхається. — **Авт.**). Я переборов всі ті проблеми й вважаю, що досяг того, про що мріяв з раннього дитинства. Можна було б досягти й більшого. Але в житті трапляється дуже багато перешкод. Працездатності й терпіння мені вистачало завжди, а от розуму інколи бракувало.

— Розкажіть, будь ласка, як ви їздили на оглядини в московське "Торпедо".

— Надійшло запрошення, я й поїхав. Там тоді стояв Володя Овчинников, але в нього була травма. Ми приїхали до Угорщини на збори і мені сказали, що сезон я розпочну як основний голкіпер. Тобто свою профпридатність я довів. Але, на жаль, не завжди вистачало клепки в голові.

— Ну, от в одному з інтерв'ю ви сказали, що на непідписання контракту вплинула неправильна поведінка як з вашого боку, так і з боку клубу. А можете конкретніше розповісти, що саме трапилося?

— Коли я приїхав до Москви, в мене ще не було навіть агента. Я просто собі приїхав і між мною та керівництвом клубу відбувся такий діалог:

— Залишайся, на ось тобі невелику зарплатню і працюй.

— Зачекайте, а де мені хоча б жити?

— Ну ти пограй спочатку, а далі вже буде видно.

Так ось, їхня пропозиція працевлаштування без нормальних умов і призвела до того, що контракт з "Торпедо" я так і не підписав.

— Жалкувати про це не доводилось?

— Та я намагаюсь ніколи ні про що не жалкувати. Утім, зараз ось сидиш і дивишся на рівень російського футболу, а в глибині душі щось таке сидить та трішки гризе. З одного боку, думаю, що десь треба було себе поводити трішки інакше, а з іншого — розумієш, що в такому разі могло й не бути в моєму житті "Іллічівця". Наразі я граю в 38 років і абсолютно задоволений своєю формою. Про що жалкувати? Що Бог дав, те й маю.

— З Валентином Івановим довелося поспілкуватися? Які враження від спілкування з легендою?

— Він дуже сувора, але разом з тим весела людина. Та й що я можу погане сказати про таку видатну особистість? Так, я з ним пропрацював всього 4—5 місяців. У чомусь ми з ним не зійшлися — він сказав одне, я — інше. Але так воно у футболі часто трапляється, тому згадки про нього лише позитивні. Тоді "Торпедо" було не останньою командою в Росії, і я вважаю, що завдяки саме Іванову.

— А як виник варіант з "Уралмашем"?

— Я тоді грав у Вінниці, й Ігор Федорович Гатаулін сказав, що я можу продовжити кар'єру в Єкатеринбурзі. За воротарськими якостями мене хотіли бачити в своїх лавах багато команд, але чогось мені постійно бракувало. Єдине, про що я зараз жалкую, що неправильно мислив як людина, а не як футболіст.

— Матчі на Кубок Інтертото пам'ятаєте?

— Так, особливо у Страсбурзі. Але в "Уралмаша" теж були певні проблеми і з фінансами, і гравців порозпродували. Підсумком цього стала боротьба за виживання. Там не все зробили з того, що обіцяли. Я пересварився з керівництвом і залишив клуб.

— Про "Носту" (Новотроїцьк) краще, мабуть, і не запитувати?

— Це був насправді крок назад. Мені вже не було куди подітись, тому й опинився в Новотроїцьку. Я вже їхав просто, куди очі дивляться, адже я така людина, що завжди щось шукаю, а не сиджу вдома.

— У Новотроїцьку, якщо не помиляюсь, ви теж отримали тяжку травму?

— Так. Я намагався там себе не шкодувати й дуже багато працював, повністю викладаючись на тренуваннях. Стрибав зі всілякими вантажами на ногах — і знову "полетів" ахілл. Потім я поїхав до Одеси лікуватися, а згодом опинився в "Іллічівці"...

Анатолій ВОЛКОВ.

Продовження наступного тижня.

Досьє

Ігор Вікторович ШУХОВЦЕВ

Народився 13 липня 1971 року в м. Одеса.

Амплуа — воротар
Зріст — 188 см.
Вага — 79 кг.

Клубна кар'єра

1988 — 1989 Чорноморець-дубль
1989 — 1993 СК Одеса
1992 Нива (Вінниця)
1993 — 1994 Норд-Ам-Поділля
1994 — 1995 Нива (Вінниця)
1995 Благо (Благоєво)
1995 — 1996 СК Одеса
1996 Уралмаш
1997 — 2003 Металург/Іллічівець (Маріуполь)
2001 — 2002 Металург-2
2004 Арсенал (Київ)
2005 Таврія
2005 — 2009 Іллічівець
2009 — Зоря

Одружений на Ользі, разом виховують двох дітей: Вікторію і Владислава. Шуховцев має вищу освіту: закінчив Одеський інститут фізкультури.

Чорноморець

Андрій БАЛЬ:

У НАС КОНКУРЕНЦІЯ ЗА МІСЦЕ В ОСНОВІ

Після чергового тренування головний тренер "Чорноморця" Андрій БАЛЬ відповів на запитання журналістів.

— Як команда "моряків" заповнює тритижневу паузу в чемпіонаті?

— Усі знають, що через поєдинки збірної України з греками було перенесено матчі 13 туру. Тільки-но стало відомо про перенесення, ми дали нашим футболістам три дні відпочинку. Поновили тренування на клубній базі в Совіньоні. Поступово готувалися за планом до гри із запорізьким "Металургом". Наприкінці першого тижня зіграли двосторонку. Гра дала хороші результати: футболісти отримали навантаження. Всі хлопці здорові, ті, кого було травмовано, вже працюють в загальній групі. Присутня гідна конкуренція за місце в "основі". Немає лише Васкеса, який вирушив на батьківщину. Прагнутимемо порадувати наших уболівальників в недільній грі.

— Чому не брали участі в двосторонці Шандрук і Бідненко?

— Трохи нездужали. Нині вони тренуються разом з усіма.

— Як відновлюється після травми Пінедо?

— У Густаво був перелом стопи. Нині гіпс йому зняли, і він тренується за індивідуальною програмою. Думаю, що цього року ми Пінедо в грі вже не побачимо. Але він дуже сумлінно ставиться до роботи, і ми сподіваємося на нього в майбутньому.

— Матч 13 туру з "Металістом" перенесено на 24 березня. Може, так складеться, що "Чорноморцю" доведеться грати 20, 24 і 27 березня. Не занадто насичений графік?

— Поживемо — побачимо. До березня ще далеко. Але в такому режимі грають багато команд, тому я не бачу нічого дивного в тому, щоб провести матчі через три дні на четвертий.

— Як почувається Віталій Руденко, який пропустив матч із "Шахтарем"? Чи визначилися ви з тим, хто стоятиме у воротах у неділю?

— Я вже говорив, що в нас всі здорові. Всі хочуть грати, а хто вийде в стартовому складі — визначимо за день до матчу, після останнього тренування.

Понеділок,
23 листопада
"Мегаспорт"

19.30. Товариський матч Південна Африка — Японія
21.30. "Відверто про футбол"

Вівторок,
24 листопада
"Мегаспорт"

18.30. "Відверто про футбол"
19.30. Товариський матч Південна Африка — Японія

УТ-1

19.15, 1.20. Ліга чемпіонів. "Рубін" — "Динамо", "Барселона" — "Інтер"

Середа,
25 листопада
"Мегаспорт"

18.25. "Goalissimo"

УТ-1

21.30, 24.40. Ліга чемпіонів. "Мілан" — "Марсель", "Бордо" — "Ювентус"

Четвер,
26 листопада
УТ-1

13.15. Ліга чемпіонів. Огляд

Субота,
28 листопада
ТЕТ

16.00. Чемпіонат України. "Дніпро" — "Ворскла"

УТ-1

18.05. Ліга чемпіонів. Журнал

Неділя,
29 листопада
ТЕТ

13.00. чемпіонат України. "Арсенал" — "Металіст"

"Україна"

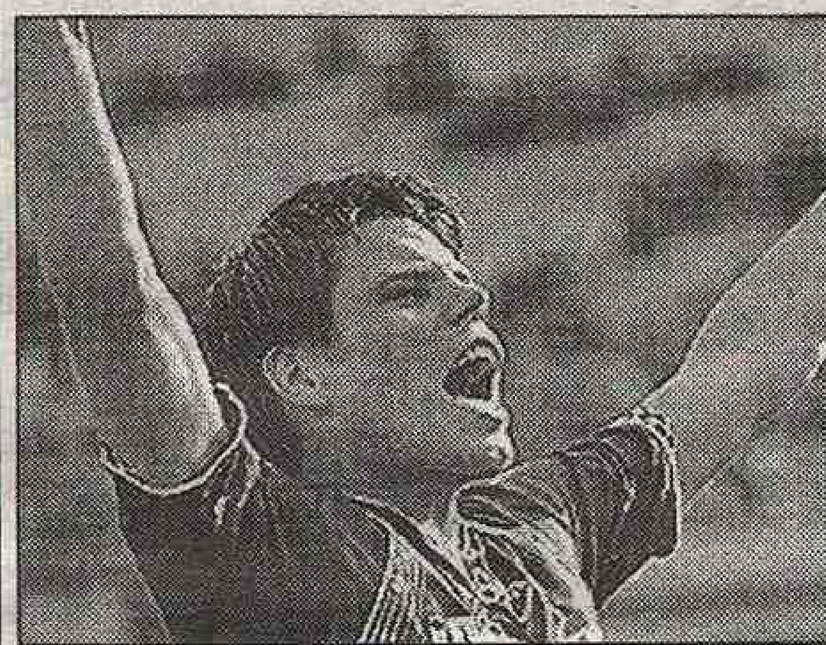
22.20. "Футбольний уїк-енд"

УТ-1

15.55. Чемпіонат України. "Металург" Зп — "Динамо"
23.30. "100 % "Динамо"

Динамо

ВУКОЄВИЧ НЕ ВТРАЧАЄ НАДІЇ ЗІГРАТИ З "ШАХТАРЕМ"

Збірна Хорватії, не потрапивши до фінальної частини Кубка світу, минулої суботи провела контрольний поєдинок із Ліхтенштейном. Команда Огнєна Вукоєвича без проблем перемогла "карликів" — 5:0, а сам Огнєн провів на полі перші 65 хвилин. Після гри динамівець прибув до Києва, де, на жаль, був вимушений звернутися за допомогою до лікарів.

— Ми повністю переграли суперника, але нехай рахунок не вводить в оману вболівальників, — розповів Огнєн. — Було чимало силової боротьби, а в одному з моментів я отримав неприємний удар по п'яті. Обстеження в лікарні виявило, що перелому немає, проте тренуватися на повну силу поки не можу. Я не втрачаю надії залікувати ногу вже найближчими днями й у суботу зіграти з "Шахтарем". Протистояння з Кучером? Ні, я про це вже забув. Нехай той вчинок залишиться на його совісті. Для мене ж найкращим подарунком стане перемога "Динамо"!

АФІША

ДИНАМО — ШАХТАР
21 листопада — субота. 15.00
Пряма трансляція на телеканалі ТЕТ

Судця: В. Швецов (Одеса)
Дискваліфіковані: —
Прогноз "УФ": 1:1

Однозначно, цей матч буде центральним поєдинком туру. А може, й усієї осінньої частини чемпіонату.

Зустрічі передувала поразка національної збірної України у відбірковому циклі до ЧС-2010. Усі українські збірники навряд чи встигнуть психологічно відновитися до матчу. Динамівцям потрібно боротися за лідерські позиції, до того ж, вони прагнутимуть реваншу за поразку в Донецьку і достроково вибуття з розіграшу Кубка України. Тому психологічно буде грати важче саме їм. Не треба забувати, що першу дуель Газзаєв — Луческу російський фахівець програв, отже, й відповідальності на київських гравців ляже побільше. Саме психологічний фактор може зіграти вирішальну роль. Бразильцям "Шахтаря", основній ударній силі команди Мирчі Луческу, байдужі усі перипетії навколо виходу чи невиходу збірної України до ПАР, тому й гратимуть вони легко й невимушено. "Шахтар" не виграє, але й не програє.

ВОРСКЛА — ОБОЛОНЬ
21 листопада — субота. 15.00
Пряма трансляція на телеканалі "Футбол"

Судця: Д. Жуков (Донецьк)
Дискваліфіковані: Кулаков ("Ворскла") — Лозинський, Куценко, Іващенко, Кицута, Лень (усі — "Оболонь")
Прогноз "УФ": 1:0

Грати в Полтаві киянам буде дуже важко: місцеві вболівальники засумували за домашніми успіхами своїх улюбленців і будуть гнати їх уперед. Миколі Павлову потрібно буде згуртувати колектив після того, як повернуться усі збірники, Юрію Максимову — згуртувати колектив на тлі травм та дискваліфікацій гравців. Не допоможуть у цьому матчі киянам оборонець Сергій Яворський та півоборонець Анатолій Кицута, ще можуть не відновитися Віктор Комльонок та Андрій Конюшенко...

Вирішальну роль на користь полтавців зіграє фактор домашнього поля.

ТАВРІЯ — ЗАКАРПАТТЯ
21 листопада — субота. 16.00
Пряма трансляція на телеканалі УТ-1

Судця: О. Зубарєв (Слов'янськ)
Дискваліфіковані: Маркович ("Таврія") — Тришович, Гомес (обидва — "Закарпаття")
Прогноз "УФ": 1:0

Ужгородці хлопчиками для побиття не стануть. Спробують дати бій, однак на полі симферопольців зачепитися, бодай за очко, буде вкрай важко. До того ж, їхатимуть закарпатці до Криму із кадровими втратами. Під час паузи в чемпіонаті в контрольному матчі травмувалися досвідчені Зотов та Чижевський, а Тришович з Гомесом пропускатимуть зустріч через дискваліфікацію.

МЕТАЛУРГ Д — АРСЕНАЛ
21 листопада — субота. 17.00
Пряма трансляція на телеканалі "Футбол"

Судця: А. Шандор (Львів)
Дискваліфіковані: —
Прогноз "УФ": 1:1

Команда Ніколи Костова перебуває зараз у чудовій формі, однак і суперник у звітному матчі доволі цікавий і непередбачуваний. Вирішальною у цій зустрічі може стати... пауза, яка виникла в чемпіонаті. Одних може розслабити, інших, навпаки, мобілізувати. Грати столичні хлопці в цьому поєдинку будуть на підйомі: їхній наставник, авторитетний гравець і чудовий тренер Олександр Заваров, подовжив угоду з клубом ще на три роки. Як же не привітати керманича хорошою грою?

МЕТАЛІСТ — ЗОРЯ
21 листопада — субота. 17.00
Пряма трансляція на телеканалі "Футбол"

Судця: О. Шмигельський (Львів)
Дискваліфіковані: —
Прогноз "УФ": 3:0

"Металіст" — це "Металіст", а "Зоря" — це "Зоря". Здобудуть харків'яни вдома перемогу, причому переконливу. Різні "вагові категорії" у команд, до того ж, у "металістів" є чудова нагода (за умови осічки "Шахтаря") вийти на друге місце.

ЧОРНОМОРЕЦЬ — МЕТАЛУРГ Зп
22 листопада — неділя. 13.30
Пряма трансляція на телеканалі "Футбол"

Судця: В. Сіренко (Симферополь)
Дискваліфіковані: Тигорєв, Вернидуб, Мицейка (всі — "Металург" Зп)
Прогноз "УФ": 2:0

Це буде день Андрія Баля. Вдома його підопічні грають добре. І запорізький "Металург" буде побитий.

Постійні пертурбації на тренерському місті в запорізькій команді не пішли їй на користь. То звільнили Ходуса і призначили Григорчука, то вже розпрощалися з Григорчуком і повернули Ходуса. Ніяк не второпаєш, що відбувається в запорізькому колективі. А стабільність, як кажуть, — це ознака класу. Ось і зіграє вона на користь одеситів. Друга домашня перемога Балю гарантована.

КРИВБАС — КАРПАТИ
22 листопада — неділя. 15.00
Пряма трансляція на телеканалі ТЕТ

Судця: О. Дердо (Іллічівськ)
Дискваліфіковані: —
Прогноз "УФ": 1:1

Після перемог над "Зорею" і "Оболонню" цілком можливо, що до криворізької команди повернеться віра в свої сили, і вдома підопічні Олега Тарана можуть видати чудовий матч.

Для "Карпат", хоч як дивно, може, й добре, що в чемпіонаті виникла пауза — важко грати одразу після того, як відібрали очки в гранда чемпіонату. Історія знає чимало прикладів, коли після успіхів команди падали в психологічну яму. Зараз емоції дещо охололи, і до матчу в Кривому Розі підопічні Олега Кононова підійдуть врівноважено. Не програють там, але й не факт, що виграють.

ІЛЛІЧІВЕЦЬ — ДНІПРО
22 листопада — неділя. 18.00
Пряма трансляція на телеканалі "Футбол"

Судця: С. Бойко (Київська область)
Дискваліфікований: Кирильчик ("Іллічівець")
Прогноз "УФ": 0:1

Сергій Назаренко вже одужав, отже, у "Дніпра" гра має поліпшитися. Дніпряни не пережили шоку від поразки національної збірної, принаймні так, як "Динамо" та "Шахтар", тому й у Маріуполі будуть грати свою гру. А ось азовці, хоч і спробують чинити опір, одного старання, напевно, буде їм замало. Тому й результат буде на їхню користь.

Підготував
Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

ФК Львів

Григорій БАРАНЕЦЬ:

НА "ЧЕТВІРКУ" ЗАСЛУЖИЛИ

Враженнями від першої частини сезону з львівською прес-службою поділився один із провідних гравців "Львова" півзахисник Григорій Баранець.

— Григорію, у першій частині сезону протягом певного часу через травму ти спостерігав за виступами партнерів із трибун. Важко це?

— Звичайно, що так. Не лише за партнерами спостерігати, а взагалі — перебувати без футболу дуже складно. Найголовніше — здоров'я. А коли є здоров'я, тоді футболіст виходить на поле, з'являється впевненість — і в тебе все виходить, не тільки в футболі, а й у житті.

— І все ж, як проаналізуєш дії колег по команді в тих матчах, які довелося пропустити?

— Я сказав би, що плюсів було більше, бо частіше перемагали. Але траплялися й прикрі невдачі. Інколи на футбольному полі не виходило те, що вимагали тренери. Але з часом усе налагодилося. На мою думку, позитивно вплинула на дії команди й двотижнева перерва, пов'язана з матчами збірної. Ми в той час провели збори в Трускавці, це в деякій мірі згодом принесло результат.

— Можливо, причина невдалих дій в окремих матчах була в недостатній фізичній підготовці команди?

— Не думаю. Із "фізикою" в нас усе нормально. Я, наприклад, вважаю, що більше вплинув психологічний момент. І саме ці два тижні паузи дозволили нам дещо заспокоїтися, набути впевненості для того, щоб надалі демонструвати ту гру, яку ми вміємо.

— Поєдинок з аутсайдером "Харковом" (2:1) приніс не таку вже й легку перемогу. Але для тебе він був особливим ще й тому, що вдалося забити перший гол у сезоні...

— Безперечно, кожен гол додає впевненості. Але мені не так голи поліпшують настрій, як загальна перемога команди, а також той факт, що ти постійно виходиш на поле й, до того ж, перебуваєш у хорошій формі.

— Твої партнери по команді відзначали вашу виїзну зустріч з алчевською "Сталлю" (2:0) і зауважили, що вам протистояв один із претендентів на вихід до прем'єр-ліги. Погоджуєшся з такою думкою?

— Так, погоджуюся. Бо "Сталь" справді грає в комбінаційний футбол. У них хороший підбір гравців. В Алчевську нам було непросто. Але таким суперникам приємно протистояти на футбольному полі — вони й самі грають, і в той же час дають змогу грати в футбол. Ми свої моменти використали, спочатку вдалося забити мені, а потім і Мандзюк відзначився голом.

— Тобто теперішньому "Львову" легше грати з командами, які теж демонструють комбінаційний футбол?

— І не тільки нам. Та й глядачам, думаю, приємніше спостерігати за такими матчами, а не те, коли одна команда володіє м'ячем, наприклад 75 відсотків часу, інша — лише 25. Або стає суперник у захист всіма десятьма гравцями, діючи фактично без нападників — кому такий футбол цікавий? Значно більше вболівальників приходитиме на трибуни, коли йде відкрита комбінаційна гра, від цього й результативність збільшується.

— Одним із найкращих у першому колі фахівці називають матч "Львова" з "Кримтеплицею", де ти проявив себе дуже добре. Але все ж і в цьому матчі довелося відігруватися...

— Справді, так було і з "Кримтеплицею", і з "Харковом". Але це ж добре, що в команди є характер, і вона зуміла переламати хід поєдинку на свою користь. І, дякувати Богу, що змогли так зробити, бо за першими хвилинами очевидної переваги в нас не було в цих матчах.

— Загалом, як оціниш виступ команди у першій частині чемпіонату?

— Ну, "п'ятірку" можна було б поставити, якби ми пішли зимувати на першому місці. Але зважаючи на те, що команда втратила чимало очок, та все ж зуміла опинитися в підсумку на другій позиції в турнірній таблиці, вважаю, що на "четвірку" заслужили.

Сталь

Є ПЛАН І Є ХАРАКТЕР!

Головний тренер "Сталі" Анатолій Волобуєв розповів пресслужбі клубу про плани команди на зимове міжсезоння. Так, враховуючи дуже велику паузу між офіційними матчами, було вирішено зібрати команду ще до закінчення року. З 18 по 27 грудня футболісти пройдуть в Алчевську десятиденні загальнопідготовчі збори, які включатимуть і медичний огляд. З 11 січня "Сталь" почне підготовку до весняної частини сезону, яка, за попередньою інформацією, має розпочатися 15 березня. Нагадаємо, що в рамках завершального туру першого кола алчевці прийматимуть бурштинський "Енергетик". Щодо зимових зборів, то в "Сталі" заплановано два двотижневі цикли підготовки в Туреччині, а також семиденний виїзд до Криму — для кращої акліматизації футболістів після повернення з Туреччини.

Про будь-які кадрові зміни говорити поки передчасно, але кістяк команди, що грала впродовж першого кола, збережеться. Для збільшення конкуренції вестиметься пошук потенційних новачків, ставка, як і раніше, робитиметься на молодих українських футболістів.

ФК Полтава

Руслан ЗАРУБІН:

ПРОПУСКАТИ ГОЛИ ЛЮБЛЮ ЛИШЕ ВІД СИНА

ФК "Полтава" — один із наймолодших клубів в українській першості. Команда ще не має своєї історії, лише розвиває необхідну інфраструктуру. У минулому сезоні, щоправда, мало не підвищилася в класі, поступившись цим правом в останніх турах, а потім — в перехідній грі. Склад команди частенько зазнавав змін, змінюючись більше, ніж наполовину раз на півроку. Але є в команді гравець, який стабільно виступає в команді вже другий сезон. Його роль у команді велика, він — лідер, і недарма йому довірили капітанську пов'язку. Мова про Руслана Зарубіна.

— Розкажи про себе, як став футболістом?

— Народився в Харкові. У нашій сім'ї спортсменів не було. Тато — юрист, а мама працює у сфері торгівлі. Як і всі діти нашого двору, я цілими днями ганяв м'яча. У нашому дворі був заасфальтований майданчик з огорожею, де ми й проводили весь час. Тоді ще не було комп'ютерів в такій кількості, щоб по квартирах сидіти, навпаки, батьки з вулиці не могли нас додому загнати. У мене ще є молодший брат, він вже сам з того покоління, якому цікаві комп'ютери, а від спорту він далекий. Мене ж чомусь завжди тягнуло до спорту. Я в шкільні роки серйозно займався волейболом, в дев'ятому класі навіть вчився в спортивному інтернаті, але в результаті мені сказали, що для волейболу в мене малуватий зріст. Тоді приятель, який захоплювався футболом, запросив мене у футбольну секцію.

Тож грати у футбол я почав досить пізно — в десятому класі. У воротах я опинився випадково — на одному з матчів не було воротаря, і тренер поставив мене, після чого визначив на цю позицію. Мені пощастило, що я потрапив до хорошого тренера — Ігоря Олексійовича Головещенка. Він зі мною не тільки на загальних тренуваннях займався, а й індивідуально теж, разом ми надолужували згаяний час. Бувало, що я до нього приходив, прогулюючи уроки, і він зі мною відпрацьовував те, чого дітей навчають із семи років. Він загалом умів зацікавити. До того ж, мені допомогла стрибучість, розвинена у волейболі. Через рік мене запросили до харківського "Арсеналу", спочатку до юнацької команди, а взимку — в другий склад. Потім я поїхав до воронезького "Факела", в дубль, але через три місяці повернувся. А далі виступав за українські команди: харківський "Газовик", "Княжу", харківський "Арсенал".

— Якби не спорт, що б ти робив, який би вид діяльності обрав?

— Коли я закінчував школу, тато запропонував мені піти його шляхом і стати юристом, обіцяв допомогти мені зі вступом до юридичної академії. Але я себе в цій професії не бачив, та й узагалі поза спортом свого життя не уявляв. Тому відмовився.

Батьки мене не переконували, але й допомогти чимось не могли. Всього досягав сам. Навіть коли мені говорили, що немає перспективи, я не сперечався і продовжував далі працювати на тренуваннях. Грали ми влітку товариський матч з ФК "Харків", а тренер воротарів цієї команди, знаменитий Юрій Сивуха, раніше мені говорив, що в мене немає даних, що мій максимум — друга ліга. А після гри він підійшов до мене і сказав: "Слухай, ти так додав, пора тобі в команду переходити за рангом вищу. Визнаю, я в тобі помилявся". Зараз, коли я став виступати в професійних командах, всі задоволені, наскільки можу допомагаю своїм рідним.

— Як ти опинився в Полтаві?

— Історія — неоднозначна, для мене не зовсім приємна. Я грав за харківський "Арсенал", ми довгий час були лідерами, лише в останньому турі зіграли внічию і поступилися путівкою в першу лігу. До речі, в тому сезоні "Полтаву" на виїзді обіграли — 4:0. Гра команди дуже сподобалася тренеру "Полтави" Олександру Омельчуку. Після закінчення чемпіонату основних і досвідчених гравців викликав президент "Арсеналу". Сказав, що вони беруть курс на омолодження складу, і нас виставляють на трансфер, щоб продати в інші клуби. Попит на нас був, до мене зверталися і в клуб телефонували з кількох команд, у тому числі й вищої ліги, але гроші за нас просили астрономічні. У відповідь сміялися й говорили, що за такі суми куплять гравців з вищого дивізіону. Це при тому, що зарплати у гравців "Арсеналу" були дуже низькі навіть за мірками другої ліги. У мене був ще контракт на півтора року, весь час підготовки до сезону пройшов у невизначеності. Президент клубу сказав, що раз не виходить мені підібрати нову команду, то я ще півроку пограю за "Арсенал", а потім пошуки продовжать.

Я зіграв першу гру за "Арсенал", а ввечері мені додому зателефонував Олександр Омельчук і запропонував перейти до "Полтави" на півроку в оренду. Я погодився, розмова була короткою, у кількох словах обговорили умови. Дзвінок пролунав приблизно о восьмій вечора, а о дев'ятій ранку наступного дня за мною до Харкова приїхала машина з Полтави. Ми зіграли четверту гру, і мені президент "Полтави" Леонід Соболєв сказав, що моя гра влаштовує клуб, запропонував викупити мій контракт у "Арсенала". Я не заперечував. Крім того, в Україні упродовж року можна грати не більше, ніж в двох командах, а я почав першість в "Арсеналі", продовжив у "Полтаві", отож навіть під час зимового антракту не зміг би перейти в третій клуб. До речі, коли я підписав контракт з "Полтавою", наступного дня мені зателефонували із "Закарпаття". Але вони запізнилися, я вже домовився. Думаю, хоч що робиться, все на краще.

— Як сталося, що команда впевнено йшла до перемоги, а на фініші все розгубила й втратила можливість підвищитися в класі?

— Причини потрібно шукати в собі. Перш за все, ми втратили важливі очки, зігравши внічию на виїзді з "Дніпром-75" і вдома — все з тим же харківським "Арсеналом". У обох матчах ми були набагато сильніші, за обидві гри створили, напевно, близько двадцяти голевих моментів, але не виграли. Переглядаючи ігри, дивувалися: м'ячу діватися нікуди, а він — то в стійку, то у воротаря. А коли поїхали грати до Донецька із "Шахтарем-3" — там просто був не наш день. Усе, що вони створили, влетіло в мої ворота, а в нас, навпаки, не виходило нічого.

— У Полтаві змінився тренер. Що істотно змінилося в тактиці або малюнку гри з приходом Івана Шарія замість Олександра Омельчука?

— У принципі, ми граємо за тією ж схемою, тому тактика принципово не змінилася. А вимоги в тренерів у сучасному футболі схожі. У тренувальному процесі відмінності є, але не скажу, що істотні. Якщо взяти минулий чемпіонат, то ми починали його з гравцями атаки і півоборони, де не було футболіста зростом вище 175 см, тому сенсу грати за допомогою довгих передач не було. Грали низом. Взимку в нападі з'явився Полтавець, ось у нього, за рахунок фізичних даних, добре виходило боротися вгорі, чіплятися за м'яч. Проти нас, переважно, всі грали від оборони, а це завжди важче. Ось Полтавця і навантажували. Тактика від виконавців залежить. Незважаючи на колишнє амплуа тренера, то, звичайно, Омельчук якісь нюанси підказував півоборонцям, а Шарій ділиться своїми секретами з нападниками, але це індивідуально, загалом, це не є визначальним.

— Розкажи про свою сім'ю.

— Дружина — Катя, син — Ренат. Сім'я живе в Харкові. Синові виповнилося три роки, ім'я йому вибирали довго, у суперечках. З іменами, які подобалися мені, не погоджувалася Катя, і навпаки. Нарешті виручили друзі, вони принесли книгу з іменами. Ось по ній ми і визначалися, читали, дивилися, що означають імена. За пару тижнів до народження зійшлися на імені Ренат. Улюблена іграшка у сина — м'яч. Приїжджаю додому, а він мені одразу говорить: ставай тато у ворота, гол забиватиму. Мало того, що мені їх за місцем роботи забивають, так і син вдома норовить забити. Але пропускати голи від сина все-таки приємно.

Денис КОБУШКО.

СКАНВОРД № 308. «СЛОВЕНІЯ»-2009

Фото 1 | Фото 2 | Фінт | Екс-хавбек "Прикарпаття"

Фото 1 | Фото 2 | Фото 3 | Фото 4 | Фото 3

Нападник "Айнтрахта" | Екс-форвард зб.Греції

Медведєв, Чижевський | Клуб із Греції

Фото 4 | Ча Ду ... | Фото 5

Фото 5 | Фото 6 | Фото 6 | Фото 7

Хавбек зб.Австрії на ЧС-1998 | Нападник зб.Швейцарії на ЧС-1994 | Бек зб. Аргентини на ЧС-2006 | ... Кастильо | Фото 7 | Лукас ...

Фото 8 | Пак ... Хо | Партнер Кройффа та Неескенса

Фото 9 | Фото 10 | ... Дудек | Стадіон у Сумах

Тренер "Вольфсбурга" | Оборонець зб. Данії на ЧС-1998 | Команда з Варшави | Фото 11

... Тіав | Бек зб. Анголи | Крок у танці | Бек "Ліворно"

Фото 8 | Фото 9

Штурм | ... Осборн | Володар ЛЧ-2006/07

Клуб із Росії | де ... Пенья

Фото 12 | Бек "Севільї" 90-х | Бог сонця | Поєдинок

Фото 10 | Фото 11 | Фото 12

Віктор ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

ЧС-2010

ПЛЕЙ-ОФФ

Єгипет — Алжир — 0:1 (0:1).

Єгипет: Ель Хадарі, Аль Мухамаді, Ель Сакка (Ейд, 75), Саїд, Фаті (Зидан, 46), Амр Закі (Хоснї Абд Рабу, 46), Метіб, Гомаа, Моавад, Ахмед Хассан, Абутріка.

Алжир: Шаухі, Геззал, Яхія (Зауї, 68), Йєбда, Зіані, Бугерра, Меньї (Матмур, 58), Белхадж, Халліше, Саїфі (Лайафоуї, 84), Мансурі.

Гол: Яхія (40).

Останню путівку до фінальної частини чемпіонату світу, виділену для африканських команд, у середу оспорювали збірні Єгипту та Алжиру. У суботу в останньому матчі відбіркового циклу групи єгиптяни в Каїрі переграли алжирців з рахунком 2:0 і за підсумками групового етапу, в команд виявилися ідентичні показники, отже, довелося грати додатковий матч у Хартумі (столиця Судану). Цього разу фортуна відвернулася від "фараонів", і на ЧС іде збірна Алжиру.

Уругвай — Коста-Ріка — 1:1 (0:0).

Уругвай: Муслера, Годін, Лугано, Скотті (Вікторіно, 71), Егурен, В.Перейра, А.Перейра, Лодейро (Фернандес, 83), Перес, Форлан, Суарес (Абреу, 66).

Коста-Ріка: Навас, Міллер, Баррантес, Марин (Саборіо, 68), Уманья, Діас, Боланьос, Сентено, Мота (Рохас, 59), Руїс, Родригес (Фонсека, 64).

Голи: Абреу (69) — Сентено (73).

Перший матч — 1:0.

Після гостьової перемоги здавалося, що підопічним Оскара Табареса не стане труднощів кваліфікуватися на мундіаль. Незважаючи на всі спроби гостей відіграти пропущений удома гол, небезпечних моментів біля воріт Нестора Муслери практично не виникало. Втім, й уругвайці вперед особливо не мчалися, сподіваючись на індивідуальну майстерність Дієго Форлана та Луїса Суареса. Отож, після першого тайму на табло "Сентенаріо" залишилися горіти нулі. Ключовим моментом стало рішення Табареса замінити Суареса на ветерана Абреу. Довготелесий форвард через три хвилини після виходу на поле головою замкнув подачу Андреса Скотті. Однак, через п'ять хвилин після гола Абреу затріпотіла й сітка воріт Муслери. Це капітан костаріканців Вальтер Сентено вирішив пограти на нервах переповненого "Сентенаріо". За 15 хвилин до фінального свистка напруга в матчі досягла апогею.

Найреальніший шанс забити на 87-й хвилині втратив Альваро Саборіо. На стадіоні запанувало якесь божевілля. Команди в результаті переграли сім хвилин, проте на табло так і залишилися горіти дві одиниці. Збірна Уругваю закрила список з 32 команд — учасниць фінальної стадії чемпіонату планети. Дворазові володарі Кубка Жюля Риме знову довели, що здатні боротися до кінця, і стикові матчі для них не проблема.

Михайло РЄЗНІК.

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить чотири рази на тиждень (вівторок, середа, четвер, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України». Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047,
м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції:
454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації:
454-88-91
Електронна пошта — mu@pressa.kiev.ua

Сайт:www.ukrainian-football.com

Головний редактор
Т. М. ФЕДОРЕНКО
Черговий по номеру
В. В. БАНЯС

Видрукувано з готових редакційних фотоформ.

Зам. 3025173.
Індекс 60994.

№ 173 (2272)

